

ER DE PEST IN HEBBEN ...

In 1947 verscheen de roman 'De pest' van Albert Camus. Het werd een wereldberoemd boek. Het gaat over een stad in Algerije dat langzaam veroverd wordt door de pest. De hele stad wordt afgesloten. Aanvankelijk is er onverschilligheid en een wanhopige bestrijding van de ziekte. Daarna is er een berusting totdat de stad door hulp van buitenaf, na bijna een jaar, kan herleven.

Dat beeld kwam in mij op na de snelle ontwikkeling van het coronavirus in onze wereld. Op vrijdag 13 maart hadden we nog een vergadering met alle werkers in het pastoraat van Groot Leuven, en daarna ging alles op slot. Niet naar buiten gaan als het niet moet, geen vergaderingen meer, geen catechese of huisbezoeken, en geen missen op zondag of doordeweek. Ik kan u zeggen dat ik als pastoor daarmee behoorlijk onthand ben.

Ik denk meer aan de doktoren en verplegend personeel. Ik sprak, via whatsapp, met een verpleegster die een patient op haar afdeling had verzorgd die erg hoestte. Aanvankelijk scoorde hij negatief op het coronavirus, maar na enig aandringen van haar kant was er een nieuwe test. Positief. En nu is zij bang dat ze het ook gekregen heeft, en heeft ze angst voor haar man en kinderen. Voor haar bid ik, en voor de vele verplegenden en doktoren.

Met iemand anders had ik via messenger contact. Ze kan niet meer naar haar man die in een verzorgingstehuis zit. Zij zwaait maar naar hem door het raam heen, iedere dag. Voor haar bid ik, en voor alle mensen die nu noodgedwongen nog eenzamer moeten leven. Onmiskienbaar doemt het beeld van 'de pest' op, de onzichtbare vijand die eeuwenlang de hele maatschappij kon ontwrichten. Een vijand tegenover wie je je maar moeilijk kunt wapenen, anders dan contact te vermijden en goed te letten op je gezondheid.

De eerste avond dat ik met mijn medebroeders zo noodgedwongen bij elkaar zaten, vertelde een van hen over zijn thuisland Ivoorkust. Hij kreeg hetzelfde gevoel. Er was oorlog en ze mochten alleen in de ochtend buiten de deur. Na twaalven werd er geschoten want hun huis zat precies tussen het Franse leger en het regeringsleger in. Het deed mij onwillekeurig denken aan de uittocht uit Egypte dat ook mooi verbeeld wordt in de Disneyfilm 'The Prince of Egypt'. Angstig zitten de mensen in hun huizen en Gods doodsengel gaat aan hen voorbij en neemt wel of niet hun eerstgeborene met een laatste zucht.

Afgelopen vrijdag baden we als kloostergemeenschap, speciaal vanwege de zorgen om het coronavirus, psalm 91. *Geen nachtelijk onheil hoeft ge te vrezen, geen pijn bij klaarlichte dag; geen ziekte die sluipt in de duisternis, geen kwaal in de gloeiende zon.* De psalmist verwoordt de angst voor de onzichtbare vijand die armen en rijken, gelovigen en ongelovigen treft. Maar hij kan zeggen: *Wie op Mij rekent zal Ik verlossen, beschermen zal Ik wie Mij erkent. Wanneer hij Mij aanroept zal Ik hem horen, hem bijstaan in iedere nood, hem redden en aanzien schenken.*

We voelen ons erg onthand. We kunnen berusten, ontmoedigd raken of onverschillig. Wat kunnen we als parochianen doen, ook al kunnen we niet meer samenkomen en is het moeilijk elkaar te bereiken? Gebed is ons wapen. Heel eenvoudig. Ook als je geen woorden hebt, kun je psalm 91 bidden. Of een Onze Vader. En ik bid met u. Dat om de dooie dood de pest er ons niet onder krijgt.

Pastoor Gerben Zweers osa